

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia, s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou KPMG Legal, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenia základného práva podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 27/2015 z 28. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia, s. r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj porušenia základného práva podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 27/2015 z 28. septembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“) č. 1100301/1/132052/2013/5094 z 28. marca 2013 (ďalej aj „rozhodnutie“) žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1434395/2012/JanS z 3. júla 2012 (ďalej aj „výmer“), ktorým daňový úrad vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2008 v sume 182 985,12 €. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 S 125/2013-148 z 18. novembra 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) vyhovel žalobe sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100301/1/132052/2013/5094 z 28. marca 2013 vrátane dodatočného platobného výmeru daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1434395/2012/JanS z 3. júla 2012 a rozhodnutie, ako aj výmer zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd o odvolaní žalovaného proti rozsudku krajského súdu rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

3. Sťažovateľka dáva ústavnému súdu do pozornosti, že 30. novembra 2016 napadla rozsudok krajského súdu (t. j. rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu) aj kasačnou sťažnosťou podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Sťažovateľka uvádza, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý záväzne ustálil výrok rozsudku krajského súdu, jej bol doručený 7. novembra 2016, t. j. za účinnosti SSP, a je toho názoru, že kasačná sťažnosť v zmysle § 439 a nasl. SSP je prípustná aj proti rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka zároveň uvádza, že keďže nemožno vylúčiť, že kasačnú sťažnosť najvyšší súd odmietne ako neprípustnú, na účely

zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podáva túto ústavnú sťažnosť súčasne s podaním kasačnej sťažnosti.

3.1 Čo sa týka samotnej sťažnosti, sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu ňou označených ústavných práv a ústavných noriem z dôvodu (i) arbitrárnosti napadnutého rozsudku a (ii) odňatia zákonnému sudcovi.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 6Sžf/27/2015 zo dňa 28.9.2016 vydaným v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn. 1100301/1/132052/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1434395/2012/JanS zo dňa 3.7.2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/125/2013, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a právo na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžf/27/2015 zo dňa 28.9.2016 vydaný v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn. 1100301/1/132052/2013/5094 zo dňa 28. marca 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1434395/2012/JanS zo dňa 3.7.2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/125/2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky alebo citovania právnych záverov najvyššieho súdu obsiahnutého v napadnutom rozsudku je potrebné konštatovať, že sťažnosť nie je prípustná.

6.1 Z článku 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

6.2 Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až

vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné sudy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

6.3 Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6.4 Sťažovateľka uvádza, že v jej veci podala proti rozsudku krajského súdu (o ktorom pôvodne rozhodoval najvyšší súd napadnutým rozsudkom; išlo o odvolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu podané ešte za platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, kde najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom spôsobom, že rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania) kasačnú sťažnosť. O kasačnej sťažnosti v jej veci bude rozhodovať opätovne najvyšší súd (§ 438 ods. 2 SPP).

6.5 V zmysle už popísaných konklúzií možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany jej základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala kasačnú sťažnosť). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

6.6 Posudzujúc sťažnosť sťažovateľky, ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by

malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

6.7 Reflektujúc takto pertraktované závery, ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

7. Na záver ústavný súd dopĺňa, že ústavný súd o obdobných (skutkovo až totožných) sťažnostiach sťažovateľky (smerujúcich proti rozsudkom najvyššieho súdu) nedávno rozhodoval (I. ÚS 19/2017) a i v tom prípade boli sťažnosti sťažovateľky (Rvp 10/2017 a Rvp 11/2017) odmietnuté pre neprípustnosť z dôvodu, že sťažovateľka podala vo veciach kasačnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2017